

Árkossy István: *A bamba bomba* (próza) **2–3**.
 Demeter Zsuzsa: *Kérdések antológiája?* **3**.
Levelek egy víz alatti világból. Papp Attila Zsolt interjúja Szálenger Balázs költővel **4–5**.
 Alexandru Bulucz: *A kristyóri szénás út; Tájkép Tannenhof környékén; [A napokban]* (versek Száva Csanád fordításában) **6**.
 Ughy Szabina: *Csocsó* (próza) **7–8**.
 Cseh Katalin: *Rongyászás; Nővérek; Vasútállomás* (versek) **9**.
 Demeter M. Attila: *Korunk nyilvánosságáról és az abban megmutatkozó önszeretetről* **10–12**.

Pavilon 420

Karamán Hunor: *Mező* (próza) **13**.
 Horváth Fanni: *Megadás egyszer; Óvatos pillantás Délre; Várni befogott szemmel; Alapvető kölcsönhatások* (versek) **14–15**.
 Juhász Tamás: *Mesés család* **16–17**.

Ráolvasás

Vida Gábor: *Radnótiné meg a napló* (Radnóti Miklósné Gyarmati Fanni: *Napló 1935–1946 I–II*) **18**.

Fellinger Károly: *Isten hozott!; Döglégy; Fűhárfa; Kollázs* (versek) **19**.
 Goran Mrakić: *Kakasleves* (próza Márton Evelin fordításában) **20**.
 Mărcuțiu-Răz Dóra: *Mi maradt még a mindenség műtermében?* (Árkossy István: *Világsíkok. Ábrázolás és tükrözés*) **21**.

Kinematográf

Szántai János: *Térkép a magyar dokumentumfilm láthatatlan világáról* [Buglya Sándor (szerk.): *100 magyar dokumentumfilm 1936–2013*.] **22**.

Theátrum

Stan Lilla-Aliz: *A lélek nyomában* (Temesvári Csiky Gergely Állami Magyar Színház. Visky András: *Caravaggio*). **23**.

Kritika

Molnár H. Magor: *Örökországi levelek* (Szálenger Balázs: *Koncentráció*) **24–25**.

Fülszöveg

Nyeste Emőke: *„És én írom, hogy gyönyörű az élet”* (Hadik Etelka: *Az eső mesél*) **26**.
 André Ferenc: *Intim apokalipszis* (Simon Márton: *éjszaka a konyhában veled akartam beszélgetni*) **26**.

Képregény

Csillag István, Vincze Ferenc: *Ha bezár a határ* **26**.

Amplitúdó

Jakabffy Tamás: *Egy piranói szobor előtt* **27**.

Artefaktum

Gaál József: *Az Éberség őrzői – Kállai András kiállításáról* (Kállai András: *Őrzők*) **28**.

ÁRKOSSY ISTVÁN

A bamba bomba

Magányosan üldögél a bamba bomba. Ágyútöltelék. Úgy gubbaszt csappantyúján, mint akit már réges-régen csőbe húztak.

Valódi fém-rém ő, szervetlen anyagokból összeillesztett kamikazeutód, ellen-Keplerként az ágyú pusztító távcsövén keresztül vizslatja a csillagflitteres égboltozatot. A Hold, a Jupiter és kóbor társai megszeppenve surrannak el a csővég nyílása előtt, s a messzeség fényei is reszketnek iszonyú félelmükben. Ámde a mennyország sugárútja minden környező feketeség ellenére még ma is csupa tej. Persze a töltény obszervál egyéb világokat is, észleli a túlsó part kék vonulatát, ahova a kék szerelmet kell átvinni; mármint azoknak, akiknek van, és azoknak, akiknek egyáltalán sikerülhet. Sorsának született csöveseként a robbanószerkezet csőlátásával fixírozza a távot, ő ott még sohasem járt, csupán puskapor-képelete röppíthet el olykor-olykor a horizontig. Hosszan tartó mozdulatlanságba fásulva, számára a békés idők magát az acélbörtönt jelentették. Na de ennek immár vége, ballisztikussá vált a történelem, és közeleg a perc, amikor kiszabadulhat csőfogságából, aztán szállhat, röppülhet Isten terepasztalának szabad légtérében, látványosan robbanva be a Világsszabadságba. Ez lesz az első útja. Az utolsó is. De hát ilyen sors jut a gombamód elszaporodott bombaféléknek, s amikor üt az óra, azzal már neki is harangoznak. Andersen meghalt, a meséknek vége; indulni kell a csatába, s majd ott, életcélként darabokra hullni. Ilyenkor biztonságot már csak egy bankár bunker nyújthat. A modern kor Szent Bertalan-éjszakáiban felmorzsolódnak a história lüktető idegszála, a magvetőkből aknavető lesznek, az egykori kis pisztolyokból nagyra nőtt délceg puskák, a régi, szakállas pattantyúsokból pedig piros pontos lézerfegyverek. Tudniillik a mordályok kénporoszagú boszorkánykonyhájában mindig hozzáértőn babrált a kovással dagasztott rosszakarat. Emiatt lett több a Káin, mint az Ábel.

Mára igencsak keresett tömegcuccá vált az okos töltény. Világ-gazdaságot irritáló újkori kelendőség, ami képes ésszel közlekedni, s valljuk be, noha minden egyes darab precíziós műremek, azért mégsem Benvenuto Cellini aranylapokból vert liturgiai kelyheiről beszélünk. A szívfacsaró eredmény egy korszerű, szemet kápráztató puskaporos szerkentyű műszaki bumma, amit éppen az efféle képességéért kéjesen adnak-vesznek és visznek. De ne gondoljuk, hogy a szóban forgó röppentyű valamiféle primitív ágyú ágyútorozék, a robbanófej észjárása megdöbbentő tettekre képes.

Látványosat lépett előre a haditechnika, amióta fél Európa Batu-kán-kánt táncolt, aztán Leonardo da Vinci megtervezte az első „Sztálin-orgonákat”, és forró bronzot kavargattak székely fenyők alatt a Gábor Áronok. Bebizonyosodott, hogy újkorunk történelmét hatékonyan formálták a különféle precíziós manipulátorok. Persze csak ha meghúzták a ravaszt, élesítették a löveget. Szeme fénye volt az ajacciói kiskáplárnak, Napóleonnak is az életekbe harapó, kétkerekű tűzhányó, amelynek horrorizálásával reszketeggé tette a direktóriumot; sorra nyerve el nemcsak Párizst, Nápolyt, Bécsset, Kairót és a többi, de Barrastól Josephine-t is. És mindezt pusztán aggyal, ággyal, ágyúval. Micsoda feszítő energiák lakoznak egy ilyen rézbőrű csődarabban! Thermidor kilencedikének vasgolyóbi-sai, srapnelei egy csapásra telespriccolták a földbe harapó polgári akaratot. Aztán a bukott „korzikai rém”-nek, szerény elégtételként

Noha minden egyes darab precíziós műremek, azért mégsem Benvenuto Cellini aranylapokból vert liturgiai kelyheiről beszélünk.